

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 15-16.

August 1945.

17. årgang.

En underlig opplevelse.

En styrmann forteller følgende selvsomme opplevelse ombord på et engelsk skip:

Vi forlot England i begynnelsen av mai med full-lastet skip på veg til New York, og vi hadde vært fem dager undervegs, da jeg en natt klokken to overtok vakten.

Da vi skiltes, sa jeg til annenstyrmannen som hadde hatt vakt før meg:

— Det er svært så kaldt det er i natt.

— Det synes De bare fordi De kommer direkte fra den varme lugaren, svarte han. Så ønsket han meg god vakt og gikk ned.

Jeg var alene. Det var stupende mørkt og havet lå rolig. Den eneste lyd som hørtes, var stempelslagene fra maskinen. Jeg gikk fram og tilbake på brua og tenkte på heimen min og endel andre saker. Så gikk tanken til skipet som jeg var ombord i, hvor lite og skrøpelig det var her midt ute på det veldige oseanet, bare noen tynne jernvegger skilte hundrer av mennesker fra havet — og likevel sov disse folkene rolig under dekk.

Med ett ble jeg grepet av en selvsom uro som fikk meg til å skjelve, uten at jeg kunde forklare det. Det var en ubestemt angst for en forferdelig ulykke som jeg hadde kjenslen av at vi sto framfor. Jeg kjempet imot den selvsomme makten, men forsva, — den fikk mer og mer makt over meg.

Da hørte jeg en røst som tydelig lynte i øret på meg: «Stans skipet!» Jeg vendte meg heftig om, men det var ikke et menneske utenom meg på brua. Jeg bøyd meg over rekka, men så ikke noen. —

Da jeg fikk se vakten som gikk fram på skipet, ropte jeg på ham og spurte om alt var i orden.

— Ja, svarte han.
— Har du ikke hørt noen rope: «Stans skipet!» spurte jeg for å være helt sikker.

— Nei, styrmann.
— Det er bra. Hold nøye utkikt!

Det hjalp ikke alt jeg arbeidet imot, — en uimotståelig makt tvang meg bort til telegrafafen for maskinrommet. Jeg visste at kapteinen vilde bli rasende om jeg gjorde det og at det vilde bli en forferdelig oppstandelse ombord. Men det hjalp ikke — jeg slo «sakte fart» til maskinen.

Jeg hørte at maskinen slo av farten. Men uopphørlig hørte jeg stemmen som gjentok: «Stans skipet!» Så telegraferte jeg «Stopp!» — og snart lå det svære skipet stille.

Vaktmannskapet ropte forundret til hverandre og kapteinen kom fort opp på brua. Men inne i meg kjente jeg advarslen: «Slå akterover!» og

jeg lystret ufrivillig. Skipet tok til å gå akterover.

— For Guds skyld, hva er det De gjør? spurte kapteinen.

Men før jeg vant å svare eller gi noen forklaring, hørte vi utkikken lengst framme i baugen rope:

— Et isfjell kommer beint mot oss!

Straks etter kjente vi et svakt støt i skipet, — og et kjempestort isfjell seilet forbi, — det strøk så vidt inn til skipssiden.

Aldri før har jeg trodd på Guds inngrep i våre liv, men fra denne stund var jeg nødt til å gjøre det.

Bønnen.

I Luk« evang. 18, 1 flg. leser vi en herlig beretning av Jesus om bønnen. Det er en av de største makter åndelig talt. Ja det er selve livsneven i en kristens liv. I prof. Esaias 36 og 37 kapitel leser vi om Asyriens konge Sankrib innleder krig med Judas faste steder og inntar dem og sender hærføreren Rabsake mot Jerusalem med en stor hær og hvorledes denne håner kong Ezekias. Vi leser videre hvorledes denne gudfryktige konge legger brevet frem for Herrens åsyn. Da sender Herren svaret ved prof. Esaias at han ikke skal komme inn i staden og ikke skyte en pil inn i denne stad. Guds ord ved profeten finner vi i 37, 36, at Herrens engel gikk ut og slo i syrernes leir hundrede og fem og ottitusen på en natt. — Tilbake til vår tekst, om denne som gikk til dommeren og ba om hjelp til å få rett over sin motstander. Vi ser at dommeren vegret seg lenge, men må gi etter for den pågående bønn. Jesus sier videre: «Hør hva den urettferdige dommer sier,» og så trekker han konklusjonen: «Skulle da ikke Gud hjelpe sine utvalgte til deres rett. Dem som roper til ham dag og natt. Jeg sier eder, at han skal hjelpe dem

De har da praktfulle bygninger i India også. Dette er «gudinnen» Kalis tempel i Calcutta.

«Prädika om Jesus för mig.»

Det skal komma en ny prädikant har jeg hørt, den gamle, man sagt är ej bra.

Visst är han Gudfruktig och snäll, det är sant, men man vill doch en yngre nu ha.

Den gamle som grånat i Herrens tjänst, har nog tjänat med trohet, men han passar doch ej efter nutidens smak, han bort sluta för längesen.

Den unge som genomgått skolan nyss, har lärdom och bättre skick.

Och så får vi höra Guds sannings ord av en man, som har nutids blick —

Men vill han mit fattiga hjärtas tack, och välsignelse nå över sig,

Så måste han komma i Herrens namn och prädika om JESUS för mig.

Den gamle prädikant om synd och nåd, och om läkdom i Lammets sår,

Om ånger och bättring och liv genom tron, som så sällan man höra får.

til sin rett. Ja, han skal endog skynde seg for å oppfylle deres bønn.» Jeg skal få lov til å berette en liten tildragelse fra mitt eget hjem.

For endel år siden ble vår datter syk etter meslinger, hun fikk nemlig en øyebetennelse og mistet samtidig hørselen, dette varte i flere dager. En søndagskveld min hustru hadde gått på møte og jeg hadde fått barna i seng, så fikk jeg nød for henne som var syk. Jeg knelte ned ved hennes seng og bad innerlig til Gud om hjelp. Selv følte jeg meg så hjelpeløs og elendig og det følte nesten ut som denne bønn ikke ble hørt. Jeg gikk imidlertid og la meg. Da vi våknet om morgenen var underet skjedd. Øyebetennelsen var borte, og hørselen fikk hun tilbake momentant. Pris skje Gud!

La oss være pågående i vår bønn. Be uten å bli trett, eller som sangeren sier:

«Bed, bed, hold ut og bed;
for den som beder han får.

Let, let, finne du skal
skatter som skrevet står,
og når du banker på min venn
har du en Gud uti himmelen,
åpne han skal for dig hver en port,
tro blott og så er det gjort.»

Hjertelig broderhilsen
Peder Jensen.

Numera vi bjudas på föredrag, helst över ämnen av sjilda slag;

de framsägas artigt på sirligt språk, men det tar ej i hjärtat tag

De föda förståndet och tanken väl, men själen blir tommare sen.

de bli för en hunrig till samma gagn som bjöde man honnom sten.

Man hör ej ett ord om Kristi Kors, och om Lammets som ofrade sig, —

Nå — sådant må somliga tycka om, men prädika om KRISTUS för mig.

Ack kära vad skillnad där är på vår tid, och den tid då jag ännu var ung.

Jag minnes, hur vår pastor med glödande nit, slog med sanningens slägga tung;

och gav oss den gamla berättelsen skön, om hur Jesus för syndare dog

Vi blevo ej trötta att höra igjen om Guds kärlek i KRISTUS skänkt

och det torra, törstande hjärtat blev, af den Himmelska dagg bestänkt

Och det är detta gamla välsignade ord, om Guds kärlek så innerlig,

som mitt fattiga hjerta krävar alltjämt — Så prädika om JESUS för mig.

Ah, jag minns, när den gamla prädikaren kom, fast det nu är längesen,

Hur han svängede Guds sannings skarpa svärd, så det skar genom mäg och ben,

hur syndar'n, om fattig, om rik han var, han då ställde i ljuset fram

och blottade skoningslöst all hans synd, och han uselhet skuld och skam.

Då skakade syndar'n i hjärtas djup, men han fann vid Korset ro.

O, du gamle välsignade väckelsestid, med all din gamaldags Bibeltro:

Då var biblen Guds ord från pärm till pärm det var föda med kraft i sig. —

Ack kära så tag denna Heliga bok, och prädika om JESUS för mig.

Det kan vare rett bra när man ännu är ung, att studera båd' olik och likt

Men för oss som mot levnadens afton gå, är blott ett ämne värdfullt rikt.

När som «mannen med lien» sig närmar allt mer, och när ögat blir skumt af år.

Ack då är det blott Ordet om Herrens nåd som alena oss trösta förmar.

O, så låt oss beholda det goda Guds ord, den lyktan för Pilgrimmas fot:

Det allena kan lysa upp döds-skuggadalen, kan trösta mot dödsfurstens hot.

Det är intet som så kan ge modlösa mod när som dödsfruktan närmar sig,

son. talet om Korset och Lammets som dog — så prädika om JESUS för mig.

Prädika om JESUS, om JESUS alltjämt, annat ämne behöver du ej.

Han är doch det bröd som ger värden Liv, något annat ej duger, o nej.

Och om du vill veta vad folket vill ha, vad innerst dess längtan är,

så fråga, och du skall nog höra få, det är Frälsningens ord det begär.

Det är icke så att vårt folk blivit trött på att höra om JESUS än.

Men prädikan, som är modern i vår tid, saknar kraft saknar liv min vän.

Så tillbaka till Korset till Korset igjen, och LAMMET, som ofrade sig:

Bjud skarorna dit och prädika dem om JESUS för dem och även för mig.

Ja prädika om JESUS för mig!

Innsent av D. K., Sverige.

Gud er trofast.

Ja, Gud er trofast! Har vi tvil på det før så tviler vi ikke lengere.

Uværet er drevet bort. Priset vare Jesus som atter har skjenket oss friheten tilbake så vi er et fritt folk

i et fritt land. Vi kan nok vanskelig få takket Gud nok for den underbare befrielse og for hans nåde mot oss

til idag. Vi kan igjen tale fritt og skrive fritt. Ja, friheten er herlig

bare den ikke blir misbrukt.

Jeg har vært bundet i forskjelliggjøremål men vil som aldri før gjøre meg fri fra båndene som binder meg

og gå inn for det kall Gud har be trodd meg.

Vi sier til slutt:

Gud velsigne kongen og fedrelandet vårt!

B. Wilhelmsen, Lista.

— Herre, jeg vil dø forat du leve i meg. Jeg vil tie forat du tale; jeg vil hvile forat du kan hvile i meg.

Augustin.

Spørsmål

Det er ofte stolen og lese at det eller de settes annerledes bruker. Hvorfor meninger om belen riktig ov

SVAR:

En hver som fremmede språk være vanskelig ståelige og hva som skal man ikke over annet, dertil er grammatikk al flere for ekse stykke fra et som engelsk t av disse bruke som for den rettete vil en er riktigere. P settelsen aldri og uttrykk. I noen liker bed settelsen fram ker for eksemp beloversettelse den svenske og ske. Saken er som er naturl annen ikke v med.

Stort sett e beloversettelse Det er fagfolk besørget overs ingen som kan for eksempel er me i originalsp og slik skulle bør det tas me

En annen ti oversettelsene ningen det gj uheldig revid jo ikke å ha k språket, det er gjelder her.

Det er forat utgaven som som spørsmål umulig å forst tatt. Se f. eks. ordnet kunstn med verksmest meg. Flere sli ses, men det er av interesse og

Spørsmål og svar

Det er ofte vi får høre fra prekestolen og lese i kristelige skrivelser at det eller det skriftsted skal oversettes annerledes enn hva vår Bibel bruker. Hvorfor skal det være delte meninger om den ting? Er ikke Bibelen riktig oversatt. *Undrende.*

SVAR:

En hver som har syslet noe med fremmede språk vet at det ofte kan være vanskelig å finne de mest forståelige og mest treffende ord for hva som skal oversettes. Ordrett kan man ikke oversette et språk til et annet, dertil er de forskjellige språks grammatikk alt for ulik. Om 10 eller flere for eksempel vil oversette et stykke fra et så kjent verdensspråk som engelsk til norsk så vil ingen av disse bruke samme ord. Et ord som for den ene synes å være det retteste vil en annen synes et annet er riktigere. På den måte blir oversettelsen aldri likelydende i alle ord og uttrykk. Derav kommer det at noen liker bedre den ene bibeloversettelsen framfor en annen. Noen liker for eksempel best den engelsk bibeloversettelse i visse ting, andre den svenske og andre igjen den norske. Saken er nok den at det uttrykk som er naturlig for den ene vil en annen ikke være så helt fortrolig med.

Stort sett er nok den norske bibeloversettelse like god som en annen. Det er fagfolk på området som har besørget oversettelsen og det er vel ingen som kan gjøre det bedre. Når for eksempel en som er mindre hjemme i originalspråket forteller at slik og slik skulle det rettelig stått, så bør det tas med forbehold.

En annen ting er at de reviderte oversettelsene hvor det er rettskrivningen det gjelder flere steder er uheldig revidert. Her behøver man jo ikke å ha kjennskap til originalspråket, det er rettskrivningen det gjelder her.

Det er forandringer i den siste utgaven som for undertegnede står som spørsmålstegn og som det er umulig å forstå hvorfor de er foretatt. Se f. eks. Ordsp. 8, 30. Hvorfor ordnet kunstner her er byttet om med verkmester er ubegripelig for meg. Flere slike steder kunne påvises, men det er unødig. Det vil være av interesse og til hjelp å ved siden

av den nyere oversettelse også lese den «gamle».

Noen store praktisk betydning for vår kjennskap til de frelsende sannheter og vår vandring med Gud har det dog ikke, så vidt det kan forstås av oss.

G. I.

Vår Bibelspalte.

Andreas.

Først av alle apostlene må vi nevne Andreas, ikke fordi han er den første av apostlene eller den ledende, det var hans bror Simon Peter; men fordi han nevnes først i apostelhistorien og er den som først fører et annet menneske til Jesus, nemlig sin bror Simon Peter.

Disse brødre drev sammen fiske i Kapernaum og befant seg samtidig ved Jordan hos Johannes. Andreas var en disippel av døperen og oppfattet straks hans budskap om «Guds Lam» og sammen med disiplen Johannes som var hans kamerat og fra samme by, gikk de etter Jesus. (Joh. 1, 35—43). Da han hadde funnet Messias ble han den første som fulgte ham for å lære ham å kjenne og å lære av ham.

Jeg nevnte at han var den som ledet sin bror Simon Peter til Jesus, det er forresten den eneste gang historien omtaler at han tok ledelsen fremfor sin mere myndige broder. Ellers levet han hele tiden i skyggen av sin mere fremtredende bror. Etter møtet med Messias ved Jordan ser det ut som Andreas har tatt opp sin gjerning igjen og under sin daglige dont ved Genesarets sjøen blir han en dag kalt av Jesus til å følge seg. (Matt. 4, 18) og fulgte deretter for alltid Jesus. Han var med i den indre krets av disippelflokken og stadig nevnt sammen med de tre andre i denne krets. Peter, Jakob og Johannes.

I oldkirken finnes der en rikelig overlevering om hans misjonsreiser. Det ser ut som Andreas har dratt ut sammen med sin bror Peter og at de sammen har reist i Lille Asia traktene. Andreas har hatt sin misjonsmark særlig på nordsiden av Svartehavets kyst d.v.s. syd Russland. Skybia som det nevnes i Kolosenserne 3, 11. Tradisjonen angir ham nemlig som «Skytternes Apostel»,

Senere er han flyttet til Akaia og

ble her i byen Petra korsfestet på et kors bestående av to like lange og skrått tilhverandre stående treplaner, senere kalt Andreaskors.

Hieronymus forteller at i året 356 ble hans jordiske levninger flyttet til byen Istanbul fordi han også skulde ha virket der.

Sv. Shwan.

Med saks og penn

JØDEPROBLEMENE

Av de 16 millioner jøder som fantes i verden 1938 har mellom 4—5 millioner satt livet til under forfølgelse av tyskerne, opplyses det.

Av 600 000 jøder i Tyskland er bare 3000 igjen, og av Østerrikes 200 000 bare 2000. I Polen regnet man med 3:500 000 jøder før krigen og av dem har høyst 3000 opplevet freden.

Det viser seg at jødene som har flyktet for nazismen ikke ønsker å vende tilbake til Central-Europa; men helst ønsker å bosette seg i Palestina og Amerika.

I visse land — for eksempel Belgien og Frankrike — viser befolkningen tydelig sin uvilje mot jøder og kløften mellom jøder og kristne sies også å vokse. Lidelsesstiden har dog medført at jøder i stadig større skarer begynner å syle med spørsmålet om Kristus og framtidende jøder har omvendt seg til kristendommen.

BIBELN GAR SIN SEIERSGANG

Deler av Bibelen er oversatt til 293 afrikanske sprog. I Kina har 45 000, 000 mennesker lært å lese i de siste 8 år som landet har vært i krig. Skotske og amerikanske bibelselskaper forbereder å utgi 10—15 millioner eksp. Bibeler hvert år til Kina.

PINSEVENNENES SOMMERSTEVNE PÅ HAMER

hadde samlet mange predikanter og tilreisende. Det var stor glede over atter å kunne samles fritt. Stor avslutning og flere viktige ting ble behandlet. Blandt annet ble den fortsatte administrasjon av misjonær og predikanthjemmet på Brønøya foreslått overført til Filadelfiaforsamlingen i Drammen. Det ble også vedtatt å henstille til en av de større menigheter i Oslo å ansette en misjonssekretær.

På avslutningsmøte innkom til misjonen over to tusen kroner.

MISJONS-RØSTEN

FRIT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 30 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Fra Finnmark og Troms.

Vi var jo lenge i uvisshet om hvordan det sto til med våre troesfeller i Vestre Jakobselv, Finnmark. Da de russiske stridskrefter kom så overrumplende over dette sted fikk ikke tyskerne evakuert befolkningen der som andre steder i Finnmark og ifølge de nazistiske opplysninger var det jo intet håp for de nordmenn som kom i de russiske militæres makt. Ad omveie visste vi jo at propagandaden om de russiske voldsomheter var falsk, men det var krigshandlinger og ingen kan vite hva der kan hende.

Noen helt pålitelige opplysninger hadde vi ikke og mange var engstelige for våre venners skjebne.

Vi har fått opplysninger derfra som forteller at de har det bra. Russerne kom så fort over tyskerne at de ble helt forvirret og da de tyske tropper begynte å ville jage nordmennene fra stedet begynte noen av de norske hjemmestyrker å skyte og mørkt som det var trodde tyskerne at det var russerne som enda ikke hadde nådd stedet som skjøt og rømte i hui og hast. Så vidt vites er lukalet uskadd og største delen av bebyggelsen uskadd. Br. Andr. Mathisen og hustru er i full virksomhet og har hatt det godt. Russerne har ikke hindret noen i å virke i evangeliets tjeneste. Det er norsk administrasjon over hele Finnmark og Troms fylke igjen og når det atter blir mulig å oppholde seg der vil det være uhørt store muligheter for evangelisk virksomhet.

Oskar Gamst m. flere er flyttet fra

Bø i Vesterålen til Rossfjordstraumen.

Fra Vardø fikk vi også en hilsen her om dagen.

Navneforandring.

Evangelist H. Ricard Martin har fått bevilgning til å anta navnet Sätun i stedet for Martin som familienavn.

Hans navn blir heretter Henrik Sätun og hans hustrus navn Anna Sätun. Deres adresse er Kjørret pr. Magnor.

Trykkeriene

har hatt og har et voldsomt arbeidspress i de siste måneder. Trykkeriet hvor «Misjons-Røsten» trykkes arbeider under høytrykk og har ikke fått begynt med sine ferier engang. Dette er grunnen til at vi også denne gang bare har 8 sider, mot som før nevnt 12 sider. Om intet uventet inntreffer kommer neste nr. med 12 sider.

Julehefte

I år håper vi å få julehefte. Det har vært umulig de siste årene, men nå ser det ut for at det skal bli bedre.

Vi vil gjerne ha bidrag til hefte og helst så snart som mulig.

Selgere ønsker vi også over alt hvor vi ikke har noen før.

Løsselgere og abonnentsamlere

ønskes over alt hvor vi ikke har noen før. Opplysninger om betingelser, provisjon m. m. sendes på forlangende.

Vitnehæren vokser.

I alt skal ca. 250 norske misjonærer stå ferdig til å reise ut på misjonsfeltet så snart forholdene tillater det. En stor del av disse er nye misjonskandidater, leser vi i et bytteblad.

Konferanse.

Som det sees av annonsen i dette nr. blir det stevne og konferanse i «Logen», Moss 29. og 30 septbr. Mønetene vil få opplysning om emner som tenkes behandlet m. m.

Nærmere i neste nr.

G. Iversen.

Gud har talt.

Gud har gått irecte med oss. Han ønsket å si at vi hadde syndet i Norge. Vi vilde ikke høre på hans ord, slik det ble forkynt utover. Så måtte han bruke kjensgjerningenes tale. Og Gud skje lov, det er mange som har hørt. Det er mange som igjen har funnet fram til sin barnetro, uttalte professor Hallesby i sin første tale etter at han kom ut fra fangenskapet.

For første gang etter sitt fengselsopphold talte professor dr. O. Hallesby søndag den 27. mai i Storsalen.

Profesor Hallesby begynte med å si at han ikke maktet å gi uttrykk for det han følte ved åtter å få være med igjen i vennenes krets, men han ville gjerne få bære fram en hjertelig takk til alle venner og forbedere. Fengselstiden var blitt en rik tid for hans åndelige liv, fortalte han. Han kjente seg båret av de troendes bønner og hadde fått hvile så trygt i Guds uforskyldte nåde. Det største av alt under fangenskapet var, sa han, at han så strålende klart hadde fått se hvor stort det var å være et Guds barn for Jesu Kristi blodsskyld. Mer enn noen gang før i sitt kristenliv fikk han oppleve den følbare nåde og hvile tillitsfullt i Guds faderarmer. De helliges samfunn var også blitt så dyrebart. Det var ikke så ganske få troende på Grini, og mange fant fram til fred under fengselsoppholdet. Også den siste tid da han satt i enecelle ble en god tid for ham. Han følte seg ikke ensom. Gud kom ham så nær i stillheten, og han fikk mer enn ellers fordype seg i Guds ord. (Han leste Bibelen igjen, nom fire ganger, mens han var der ute, fortalte han).

Om lovsang

har en av de gamle fedre sagt: «Aprise og lovsynge Herren er riktig et himmelverk, en høyadelig himmelgjerning. Derved lokker man englene til seg, derved fordriver man Satan, derved ærer man den hellige Treenighet, og derved gleder man sitt eget hjerte.»

Vår store Gud gjør store under, med glede vi det skue får, han feier bort de falske grunner som mange tusen hviler på. Han rived sønder satans garn og frelser sitt falne barn.

Spredte felter.

På reise.

Herrens miskunnhet vil jeg forkynde. Herrens pris etter alt det Herren har gjort mot oss, og hans store godhet mot Israels hus, fordi han gjorde mot dem etter sin barmhjertighet og etter sin store miskunnhet. (Esaias 63, 7.)

Elskede misjonsvenner!

Det er nå lenge siden dere hørte fra oss og vi vil gjennom disse linjer sende eder alle en hilsen. Kan si med profeten: Hans miskunnhet og barmhjertighet har vært stor mot oss, og det er nettopp dette også vi kan få forkynde idag,

Vi kan nå få takke vår Gud for freden han har gitt vårt land, og med den større muligheter, og dører som har vært stengt, atter kan åpnes. Har siden vi kom hjem fra Finnmark virket her på vestlandet. I Bergen hadde vennene en meget god tid, med Guds underbare nærhet både i de offentlige møter og bønnemøter. Herren talte til sitt folk gjennom budskap som kom, at vi måtte fortsette å gå den vei som han har utpekt for oss og de linjer han har vist og lagt frem i sitt ord. Herren skulle legge de ord i våre hjerter som sjelene behøver som vi møter på vår vei, bare vi var villig og tilsidesatte alt som var av oss selv, så skulle Herren sørge for det vi behøvet.

Herren talte videre om sterke åndsmakter, som ville stå oss imot og hans verk. I en forstand kunde de sies å være avvepnet, men i sin ånd og virksomhet var de ikke avvepnet, og disse ville vi møte, men Herren minnet om at han var Løven av Juda som har seiret. Vi skulde regne med dette, og de skulde beseires.

Hadde også noen møter utenfor Bergen på Espeland og Askøy. Vennene på Askøy er Kinamisjonsvenner. De åpnet Bedehuset og det var meget åpent og gildt å vitne om Herren der. Vi er takknemlig til Gud for hver anledning og hver enkelt sjel som åpner sitt hjerte for hele Guds vei.

Fra Bergen gikk veien til Jæren og Stavanger. Det var kjært å få møte vennene igjen og få dele med hverandre det som Herren leger i våre hjerter.

Da vi var i Stavanger tok Herren hjem til seg vår elskede søster Mar-

thine Pedersen. Hun var en støtte i menigheten og en forbeder i misjons tjeneste, som vi alle priste Gud for. Det var en velsignelse å besøke henne på hennes sykeleie. Vi var mange som bad Gud at han skulle reise henne opp. Hun syntes så uunnverlig, men det behaget Herren å ta henne hjem. Minnemøte etter henne ble for oss alle en ny innvielse til mere å bli fylt av Guds kjærlighet og gå inn i forbønnens tjeneste for Guds rikssak på jord.

Vi er nå i Sirnes blandt våre kjære venner her. Her er også en liten flokk som Herren får lede på de gamle gode stier. Her har vært åpent å vitne og Gud har lagt sin velsignelse til.

Vi bor hos Breimoens og det var gildt å møte dem igjen, br. Breimoen har vært en liten tur i Finnmark etter freden. Det var sårt å se aske og ruiner overalt.

Kongens ærinde har hast. Denne freden som nå er kommet er bare en liten pause som er gitt oss som svar på bønn. Jesus kommer snart. Måtte vi alle hellige oss og hengi oss til Herren og åpne oss for velsignelse fra ham. Må Herren gripe syndere i mengde og sende sine vitner ut til alle fire verdens hjørner, til hedningemarkene og de avbrente ødemarker.

En kjær hilsen til eder alle,

Eders i Jesus

Aasta Thuen, Alfild Bjerva.

Hilsen fra feltet.

Vi er på reisen til fredens land, der stormerne ei raser som her.

Der Frelseren tar oss i sin favn, og alltid får være ham nær.

Lykkelig er alle som er på denne reise. De har snart nådd sitt mål, «Kronen og arven de får.» (Åpenb. 2: 10. Rom. 8: 17).

Med Guds vilje reiste vi sammen med min hustru over Halden til Enningdalen, som ligger ca. 3 mil fra Halden.

Familien Asker hilste oss hjertelig velkommen, og dette kjente vi var en sannhet og vi ble i det gode hjem i mange dager. Fikk så anledning og hilse på de kjære Guds barn i de forskjellige hjem. Flere av dem er vandret bort siden sist vi var der.

Til dette dalføre kom vi for ca. 36 år siden. Noen få av dem lever ennå og priser sin Gud. Derfor var det oss

en glede å se dem igjen — bevart i troen på Jesus Kristus.

Dette var apostelens største glede, og den samme glede har vi. (3. Joh. 3: 4).

Menigheten har i det siste fått en ny forstander: Ambros Nøstrud. En kjekk forstandig upartisk broder, som elsker et helt og fullt evangelium, så det gledet oss å få delta med ham i møtene og de mange kjære vi har delt så megen velsignelse med i så mange år.

Vi kunne si som profeten sa: «Hit til har Herren hjulpet!» (1. Samb. 7.)

Da vi vil besøke vennene på Kornsjø, så sier vi farvel med de kjære i Enningdal, med takk til alle som villig tok imot oss og hvert kjærlig ord de beviste. Min Gud vil bevare eder alle. Amen!

— Kornsjø!, sier konduktøren. Og vi ut i en fart, og gikk så til familien Petersen som bor noen skritt fra stasjon. De møtte oss med smil og velkommen. Også der var herberge beredt for os i mange dager og de gjorde sitt beste for oss. Gud signe dem for det.

Da møte var bestemt på deres lokale, gikk vi dit og leste Guds salvede ord som er full av ånd og liv. Gud være takk. Så besøkte vi fire forskjellige kjære hjem og vi kunne si som Jakob sa:

«Dette måste vare ett helligt rum —; ty här bor viserligen Gud. Och här är himmelens port —!» (Svensk overs. fra 1856—61. og 1877.)

Der Gud bor der er sannelig Guds hus og derfor gikk vi trygt omkring, og ble mottatt med glede av disse Herrens velsignede.

Da de venter oss på Moberg, Bokerød, som ligger flere kilometer i nord for Kornsjø, reiste vi dit.

Bror C. J. Johansen hadde ligget syk siden jul. Ennskjønt han hadde 3 dage igjen av sin livsvandring smilte han til oss da han fikk se oss og sa: «Velkommen!»

Ei ord kan tolke den stund da vi knelte ned ved hans seng i bønn. En åpen himmel var over oss og broderen fulgte med i bønn. 3 dager etter sovnet han inn i hvile og i fred for å møte ham som hadde tegnet ham i begge sine hender. (Es. 49: 16, og Predik. 12: 7).

For 31—32 år siden hadde vi den glede å døpe ham og hans hustru i vann, de salige minner slettes ikke ut. Fred over hans støv.

Vi minner enhver leser å be for hans hustru i disse dage!

Til Sverige.

Da de venter oss på Ringsmon i Søftedal må vi dit og hilse på mine gamle kjære venner etter mange års fravær. En glede å se dem igjen,

A. Andersson ønsket oss hjertelig velkommen! I mange svunne år har dette hjem vært et «Betania» for meg. Og har delt megen velsignelse med disse søskend. Det kunde være så meget å referere herfra, men da vi ikke har tillatelse å være lengere, må vi si farvel til våre kjære svenske venner med et hjertelig takk for kjærlig mottakelse!

Fred være med eder alle.

På hjemreisen besøkte vi menigheten på «Salen,» Halden. Gilt å se dem igjen, og kan si at mange har det som Salm. 89: 16, sier. De er salige. Ordet salig, er uttrykk for gledens høyeste lykke. I denne lykkes har sjelen daglig gjestebud. (Ordspr. 15: 15). Gud være evig takk.

Og nu sier vi som det latinske ord sier: «Te Deum laudamus!»

O. Karlsen.

På pilgrimsferden.

St. Hans aften reiste guttene og jeg til Skiptvet. Da vennene ikke hadde noe møte deltok vi med pinsevennene som hadde utflukt til Kjellås. Søndag, st. Hansdag var det møte hos Andreas Solvang. Det var riktig mange folk og åpent for ordet. Br. Samuel Nilsen var også med og deltok.

Lørdag 30. juni og søndag 1. juli var det stevne i Saltnes. Det var gode møter, mange folk og flere predikende brødre og søstre. Guttene var i Skiptvet også denne helg.

Lørdag 7. juli dro vi alle tre til Skiptvet igjen. Lørdag hadde vi friluftsmøte ved Klokkehuset. Ganske bra med folk. Søndag møte på Ødegård og det var riktig mange samlet. Br. Kristian Skipperud deltok også. Lørdag etter møte ble vi buden i sølvbryllup på Ladim. Det var Bjørnult Nilsen og hustru som feiret denne merkedag i sitt liv. Mange var samlet i deres hjem og det vekslet med vitnesbyrd og sang og musikk. Andreas Solvang, Henry Karlsen og undertegnede talte. Det ble sent før vi brøt opp etter en god stund og rikelig bevertning.

Det er åpent og godt i Skiptvet

nå. Henry Karlsen er innsatt som forstander og både han og hans hustru er ivrige i arbeidet for Guds sak. Søkningen er god og de trenger å få reist et bedehus snarest mulig. Ved offer til bedehus kom det inn ca kr. 130.00 på lørdagsmøte. Husk å send dem deres gaver snart.

Det har lenge vært tanken å besøke Arendal og omegn og fredag 13. juli reiste vi til Oslo for å ta båt til Arendal. Da guttene hadde ferie ble de også med. Til Oslo gikk det med lyntog og reisen ble ikke lang med det. Men da vi kom til Oslo og skulle ta båten fikk vi opplyst at det måtte bestilles billetter på forhånd og det var umulig å få bli med. For å komme med tog måtte vi ha reisetillatelse og det hadde vi jo ikke. Vi bestemte oss da for å forsøke å komme frem med tog allikevel og reiste med et av de siste tog fra Oslo til Drammen og kom dit ved midnatt. Hos br. Syvertsen fikk vi noen timers hvil og måtte opp tidlig neste dag for å få opplysninger om mulighet for å komme til Arendal. Vi fikk opplyst at det var fritt å reise til Neslandsvatn og at det muligens gikk an å komme derfra til Arendal med godstog og besluttet å våge det.

Det viste seg at nå i ferietiden var det rent storm på jernbanene av feriereisende og toget som skulde gå fra Drammen kl. 8.30 ble nesten to timer forsinket. De hadde satt til alt det de hadde av materiell, men måtte ta et par godsvogner i bruk også for å få med de som skulde med. Det var et langt tog som buktet seg fram over med «kuvognene» bakerst hvor vi fikk vår plass. Vi kom til Neslandsvatn ca. 4 timer forsinket og godstog gikk først kl. 1 om natten. Vi ventet da der til kl. 1 og fikk da beskjed om at det var minst 1 time forsinket. Kl. vel to ble det meddelt at det var strømbrydd og toget vi skulde være med stod mellom Neslandsvatn og en annen stasjon og vi kom først i veg kl. 9 søndag form. Det var stevne hos Steiner Hushovd ved Nedlaug stasjon og jeg var avertert der. Vi kom dit ved 13-tiden og jeg fikk deltatt på siste møte kl. 15. Vennene fra «Betania», Arendal var møtt mannsterke opp med musikk og sangkrefter. Alf Thorstensen, Halfdan Wik, Bernhard Nilsen m. flere deltok. Det var mange folk og godt møte. Slitne og trette var vi. Reisen til Nedlaug hadde tatt over 2 døgn og det ble lite søvn på den tid.

Det var nesten som en liten utenlandsreise, men fram kom vi.

Deltok i møtene på «Betania», Arendal hele uken. Enda det var sommer og ferietid var det godt besøk til møtene og åpne møter. Et par møter hadde vi på «Eben-Eser» Kloborg, hvor forsamlingen i Arendal har utpost.

Søndagsmøtene i Arendal var godt besøkt. Tirsdag 24. juli var vårt siste møte i «Betania.» Det følte riktig å vitne om Herren. De har hatt en god tid i «Betania» i det siste. Br. Alf Thorstensen har virket der som predikant i lang tid og står nå som menighetens forstander. Han har fått god inngang i menigheten og søkningen til møtene har vært riktig god. De har fått be med flere frelsessøkende sjeler. Noen har også latt seg døpe og flere er ønsket velkommen i menigheten. Må Herren fortsatt få virke til sitt navns forherligelse i Arendal.

Vi var også på et møte i Grimstad. Enda det var midt i ferietiden var det ganske bra med folk. De har hatt riktig god søkning og mange er blitt frelste i den siste tid, fortalte de. Det er særlig ungdom som er kommet med. Hos br. Taulow Kristiansen fikk vi nyte stor gjestfrihet.

Det var gilt å hilse på vennene i Arendal igjen. 5 år er gått siden jeg sist var der. Deres lokale har vært beslaglagt i over 4 år, men var nå tatt i bruk igjen. Det var også gilt å hilse på mine slektninger der. Stort at alle er i live og har det bra.

Vi fikk også besøke Eydehamn og deltok i et møte. Enda det var ferietid var lokalet nesten fullt. En god ånd rådet i møte og det var riktig gilt. Br. Halfdan Wik virker her som menighetens faste predikant og blir vistnok en tid utover. Han har hatt en god tid i Arendals distrikt og det var kjært å hilse på ham og hans hustru som også var med. De ba oss å sende en hilsen til venner utover landet fra Eydehamn, hvilket herved gjøres.

Hjemover fikk vi reise med båt fra Arendal til Oslo og det var en fin tur i strålende sol og hadde bare båtten gått innom Moss som før i tiden ville vi vært hjemme på dagen, men da den gikk like til Oslo og vi først kom der kl. nær 23 måtte vi være i Oslo til fredag. Vi reiste hjem med første tog og har minnet om en riktig velsignet sommertur. På kvelden fikk vi anledning å delta i frihøst

møte på Hafslundsøy. Det var bra med folk og ordet lød i sang og vitnesbyrd.

Br. Johs. Hedin har tatt seg noen dager fri fra arbeidet i Oslo og deltar i menighetens møter. Fredag var han opptatt annet sted og da jeg ikke var hjemme søndag fikk jeg ikke hilst på ham.

G. I.

Vi må be.

Bønnen er drivkraften i de troendes liv og i kristent arbeide for Guds rike. Glemmer vi bønnen hjelper det lite om vi griper til andre erstatningsmidler. «Skal vi fremgang få, må i bønn vi gå.» En har sagt at bønnen er de troendes åndedrett og det er sant. Får vi ikke ånde riktig blir det snart en stagnasjon i legemet og arbeidet går tungt og uten salvelse. Likeså naturlig som det er for oss å ånde likeså naturlig er det for et Guds barn å be til Gud. Ofte kan vi kjenne at det blir en kamp når vi skal innfor Gud i bønn og vi må virkelig ta oss i sammen. Det har vi nok ofte kjent. Mange har bedt til Gud i en lang tid og fremdeles har de ingen bønnehørelse fått. La oss ikke gå trett, men la oss holde ut inntil vi får svar; for det vil komme. Før eller senere vil Gud svare. I Matt. 7, står det: «Be og I skal få» o.s.v. Det Gud har lovet det vil han holde.

Tro og bønn er knyttet til hverandre. Vi må tro og be og Gud vil gi. La oss lære av Jesus når han ligger i haven og kjemper for vår skyld. Vår synd og straff den traff Jesus derfor er det han ber for å få en evig seier over mørkhetens fyrste. Er det noen gang vi er sterke så er det når vi er innfor Gud i bønn, da har vi hele Guds evige makt foran oss og da formår vi meget. Må Gud vekke oss opp, til bønn som aldri før. Amen.

B. W., Lista.

Nytt kristelig ungdomsblad.

I disse dager sendes ut et opprop til å starte et illustrert kristelig ukeblad.

Oppropet er undertegnet av representanter fra Det norske lutherske indremisjonsselskap, Lutherstiftelsens forlag A/S, Norges Kristelige Ungdomsforbund og Santalmisjonen.

De største hindringer for evangeliets utbredelse ligger innenfor kirken. (John Mott.)

Et minne fra Finnmark.

Det var senhøstes 1943. Jeg hadde hatt endel møter i Øst-Finnmark og var nå i Vadsø. Herfra skulle jeg reise sørover og heim. Det var vanskelig å komme fram, men heldigvis hadde jeg fått løfte om plass med siste buss som skulle gå vestover før vinteren.

Men da jeg kom innom politimesteren i Vadsø, fikk jeg vite at der var falt så meget snø på Ifjordfjellet at bussen umulig kunne komme fram. Der var ikke annen veg, mente han, enn å ta over Østhavet. Den vegen hadde jeg ofte reist i fredstid. Men nå? — Det ville bli å reise med hurtigruteerstatning, en liten overfylt motorbåt hvor en måtte ta til takke med dekksplass. Reisen til Tromsø ville ta minst 5 døgn — mest bare over åpent hav, om en da var så heldig å komme levende fram.

Jeg gikk videre til kontoret for «Polarbil», men fikk her bare bekreftelse på hva jeg alt hadde hørt. Der var altså intet håp om å få reise landevegen. Jeg skal villig innrømme at motet hos meg ikke sto særlig høyt.

En stund etterpå var vi samlet til andakt på byens gamleheim. Men tankene mine var også da mest opptatt med spørsmålet om reisen. Fem døgn i en motorbåt over åpent og opprørt hav! Hadde jeg helse til å klare det? Og ville båten komme fram? —

Hele dagen i gjennom var jeg meget plaget av bekymringer. Jeg prøvde å gripe etter løfter fra Gud, men det var som jeg ikke fikk tak på dem. Jeg ble også minnet om ordet: «Kall på meg på nødens dag —.» Ja, dette var nødens dag for meg. Jeg prøvde atter og atter å legge saken fram for Gud. Han måtte åpne vegen for meg over land, om han så det tjenlig. Ingen ting var for vanskelig for ham. Ja, jeg bad både med hjerte og munn, men jeg var visst rikere på tvil enn på tro.

Morgenen etter ringte telefonen på barneheimen «Vårsol». Det var politimesteren.

«Jeg kan meddele Dem,» sa han, «at bussen likevel skal gå vestover i morgen, og at De kan få bli med. De har riktig hell med Dem!»

Jeg ble så glad at jeg ikke riktig visste hva jeg svarte. Men med ett sto et ord fra påskeevangeliet levende for meg:

«Og da de så opp, ble de var at stenen var veltet bort.»

Ja, nå så jeg det! Atter hadde min himmelske far veltet bort en sten i min veg. Jeg kunne derfor spart meg all bekymring.

Ansgar Ellingsgård,
i «Evangelisten».

„Når skipet synker —“

For mange år siden var min far på vei over Atlanterhavet. Han var i følge med en mann som dag etter dag frimodig fornektet Guds tilværelse. Men skipet ble utsatt for en katastrofe på reisen. Det ble panikk ombord.

Hva tror du den frimodige fornekte gjorde?

Han ba til Gud.

«Hva er det du gjør?» spurte far, da han hørte den fortvilede manns bønnerop.

«Jeg ber til Gud.»

«Ja, men du tror jo ikke på at der finnes noen Gud.»

«Når skipet synker, tenker man annerledes.»

Også ditt skip skal synke en dag. Også du skal oppleve hvorledes de store dyp åpner seg under dine føtter. Da er det godt å være i samfunn med Gud.

Hvorledes det enn måtte være på den andre siden, er det bedre å stå sikkert enn usikkert. Det er best å være en kristen. Frank Mangs.

Da syndene bli spesifisert.

En katolsk prest i Bretagne som ikke var noen venn av avlatshandelen, men som hver dag ble bestormet av soknebarn som ville kjøpe syndsforlatelse, leste en søndag opp følgende kunngjøring:

«Kjære soknebarn!

I kommende uke vil der bli utdelt avlat i kirken hver dag fra kl. 9 til 13. For å unngå trengsel bes man å møte fram i følgende orden: På mandag alle løgnere og bakvaskere, tirsdag gjerrige og pengekjære, onsdag drukkenbolter og liggerlige, torsdag tyver og kjeltringer, fredag dagdrivere og lørdag løsaktige kvinner.»

Presten fikk en rolig uke. Det var ingen som meldte seg.

«Men Jesus kalte sine disiple til seg og sa: «Jeg ynkes innerlig over folket.» (Matt. 15, 32.)

Forvandling.

Egen melodi.

Tenk når all ondskap og synd er forsvunden
borte fra jorden og allting er rent.
Himlen er ny og den gamle gått under
som han har talt og så sikkert har ment.

Tenk denne jord som av Gud blev forbannet
da han uttalte sin fryktelige dom.
O, hvilken redsel og gru over landet,
der finnes ingen rettferdig og from.

Hør nu hans ord som han siden uttalte,
alt dette gamle er helt svunden bort,
Se, alt er nytt fordi Jesus betalte
Golgota-seiren, ja nu er det gjort.

Kom så til Jesus og se dette under
kom som du er, du skal finne ham slik.
Tro på hans ord og hans sår og hans vunder
Frelse du finner og skal bli ham lik.
20. juli 1942.

Alfr. Jacobsen.

Misjonærene.

Det er nå anledning til å sende brev
til alle de land hvor det ikke er krig
og vi kan atter få forbindelse med
våre misjonærer.

Håper snart å kunne få bringe noe
nytt fra misjonærene i «Røsten».

Hva jeg tapte og hva jeg vant.

Noen menn som satt og pratet om
religion, gikk riktig løs på kristen-
dommen, spottet og hånte den. Blant
annet beskyldte de den for å gjøre
folk dumme.

En arbeider, som stille lyttet til
samtalen, bad til sist om å få si noen
ord:

«Ja, ja,» sa han, «den som blir en
kristen, taper i sannhet meget.»

De andre så forundret på ham, og
så fortsatte han:

«Jeg var en forfallen dranker, men
da jeg ble en kristen, tapte jeg lysten
på de sterke drikke. I mitt hjem var
det som et helvete, no er det totalt
forandret. Min dårlige samvittighet,
min ufred og min bunnløse ulykke
har jeg tapt. — Alt dette har jeg
tapt fordi jeg ble en kristen. Men så
har jeg i stedet *vunnet* noe. Da jeg
ble en kristen, ble jeg Guds arving og
Kristi medarving til himmelen og det
evige livet.»

De andre hadde fått noe å tenke
på.

Menighetstukt i skriftens lys,

Br. Alf Thorstensen har gitt ut en
liten brosjyre om ovenstående emne.

Han behandler emnet ganske grun-
dig — grundigere enn man kan ven-
te i en slik brosjyre. Han nevner
blandt annet at hensikten med me-
nighetstukt er å redde den som har
syndet og forskjellige slags former
for menighetstukt. Han nevner mil-
dere og strengere form for tukt så-
som advarsel, refselse i menighetens
påhør, utelukkelse av menigheten m.
m. Også alvåret av at hvis ikke me-
nigheten er våken i å holde forsam-
lingstukt — eller ikke har så klare
beviser at de kan det — påvises at
Gud selv griper inn. Skjulte synder
kan være årsak til sykdom og fortid-
lig død. Dette er selvfølgelig sant og
bør mane oss til å leve oppriktig og
å være på vakt mot all synd.

I det hele burde sjelepleie bli mere
aktuell blandt de ledende brødre og
predikanter. Da gjelder det i første
hånd å feie for sin egen dør og siden
— ved Guds hjelp — bli til hjelp for
andre.

Boken bør leses av forsamlingsle-
dere, predikanter og andre.

Den er på 30 sider, koster kr. 1.20
+ porto 20 øre.

Bestilles fra Olaf Dales forlag,
Arendal.
G. Iversen.

Dåpen.

Bibelsk og kirkehistorisk belysning

Sokneprest Carl Fr. Wisløff og
Jørgen Stray, Kristiansand S., had-
de en del meningsvekslinger om då-
pen i «Fedrelandsvennen».

J. Stray har nå utgitt denne me-
ningsveksling.

Mange ting av interesse kommer
her frem og enda mesteparten av det
er kjent fra før er det mye som har
interesse. At den er skrevet som re-
fererende gjør den mere grundig idet
det svares på punkt for punkt, men
kanskje litt tunglest. Dåpslitteratu-
ren har vært særlig rikelig i den si-
ste tid og det kan nesten synes å bli
for mye av den, men denne bok for-
svarer allikevel sin plass og bør leses.

Den er på 32 sider og koster kr.
1.30 + porto og bestilles i Det Evan-
geliske Bokforlag, Sarpsborg.

G. Iversen.

Nye og gamle bøker

er å få kjøpt på forlaget «Freden-
borg,» Skjeberg.

Menighetsforstander og tjenere i menigheten.

En bok som enhver forstander og
medlem i menighetene burde skaffe
seg. Den er en lærerik brosjyre for
enhver. Den skiller mellom falske og
sanne ledere.

Når 10—15 bøker bestilles inn-
rømmes rabat. Enkelt bok koster kr.
0.75. pluss porto.

Dåp — Barsedåp.

Denne bok burde alle forsamlin-
ger i landet skaffe seg. Der taler 10
forskjellige historieskriverer: Dr. O.
Hallesby, professor L. Brun, erkebi-
skop Gregorius m. fl.

Boken forteller deg det du kanskje
aldri har hørt. Prisen kr. 1.25 + por-
to. Den er snart utsolgt.

Boken om ekteskapet.

«Skilsmisse og gjengifte,» Kr. 1.00.
Den burde du absolutt skaffe deg, for-
laget har noen få igjen. Denne bok
skulle alle ekteskapsbrytere lese, så
fikk de se at de har Gud imot seg.
Kjøp den, spred den !!

Ingen bok fra forlaget «Freden-
borg» sendes på etterkrav. Med be-
stillingen sendes beløpet, som er ann-
fl. ganger i bladet.

Betania, Arendal,

Bibeluke med stevne avholdes f.
o. m. tirsdag 4. septbr. til o. m. søn-
dag 9. september. Lærer ved bibel-
uken: *forst. A. Isaksen*, Halden.

Nærmere opplysning ved henv. til
Alf Thorstensen,
Betania, Arendal.

Stevne.

Menigheten Betel, Horten, avholder
stevne søndag den 18. august. Vel-
komstmøte i Betel lørdag kl. 20.

Søndagens møter i Avholdslokalet
kl. 10.30, 16 og 20.

Talere Knut Petersen. Albert Ro-
binson m. fl.

Velkommen!

For Menigheten,
Harald M. Odegård.

Stevne med konferanse

holdes på Logen, Moss 29. og 30.
september. Predikanter og ældste-
brødre innbys og bedes melde sin
ankomst.

På Forsamlingens vegne
Joh. Martinsen